

ΜΗΝΥΜΑ

ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κ.Κ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ

Σεβασμιώτατοι,
Θεοφιλέστατοι,
Αδελφοί Συμπρεσβύτεροι,
Ελλογιμώτατοι κ. Καθηγητές

Μετ' ιδιαίτερας χαράς και πατρικής αγάπης απευθύνομαι σήμερα προς πάντας τους συγκροτούντας την επιστημονική αυτήν Ημερίδα, έχουσαν ως θέμα: «*Το πνεύμα όπου θέλει πνει*» (Ιωάννου 3,8) *Ορθόδοξη πνευματική ζωή – Σύγχρονοι ποιμαντικοί προβληματισμοί*», η οποία τελεί υπό την αιγίδα της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος και διοργανούται υπό της Συνοδικής Επιτροπής Θείας Λατρείας και Ποιμαντικού Έργου. Εύχομαι από καρδιάς προς όλους τους συμμετέχοντες την κατά Θεόν χάριν και τον φωτισμόν του Παναγίου Ζωαρχικού και Τελεταρχικού Πνεύματος, δια την επιτυχή διεξαγωγήν των εργασιών της παρούσης ημερίδος, η οποία, υπό το φως των επισυμβαινόντων πολυεπιπέδων παγκοσμίων αλλαγών, παρουσιάζει ιδιαίτερος σημαντικόν ενδιαφέρον.

Επιτρέψατέ μου ολίγας εισαγωγικάς σκέψεις εις το θέμα αυτό, το οποίον άπτεται κατ' ουσίαν της βιωματικής εμπειρίας και εκφράσεως της ορθόδοξου πνευματικότητος εις την σύγχρονον κοινωνίαν, πνευματικότητος ήτις αποτελεί την μοναδικήν σωστικήν αντιπρότασιν της Εκκλησίας εις τα διαμορφωθέντα αδιέξοδα της συγχρόνου κοινωνίας. Η Εκκλησία δεν είναι «*εκ του κόσμου τούτου*», ζει όμως εν τω κόσμω και δια την σωτηρία του κόσμου. Ο αποκαλυπτικός πνευματικός ορθόδοξος λόγος Αυτής

βρίσκεται εις ρήξιν μετά του φρονήματος του κόσμου, η αποστολή όμως Αυτής είναι ο εντός του κόσμου άνθρωπος. Το κήρυγμα της Εκκλησίας στρέφεται εις άπαντα τα προβλήματα τα απειλούντα τον σύγχρονον άνθρωπον, ως η αποϊεροποίησης του ανθρωπίνου προσώπου και η αποπνευματικοποιήσις της ανθρωπίνης ζωής. Και τούτο, όχι επειδή η Εκκλησία δεν βλέπει τα όσα θετικά επισυμβαίνουν, αλλά διότι γνωρίζει ότι το θετικόν «του κόσμου τούτου» είναι και αυτό φορέυς θανάτου, αν δεν μεταμορφωθή εντός της Εκκλησίας εις έργον προς δόξαν Θεού. Η Εκκλησία ευρίσκεται εντός του κόσμου, απορρίπτουσα ταυτοχρόνως την διέπουσαν αυτόν λογικήν. Ομιλεί εις τον άνθρωπον μετά γλώσσης καθημερινής, απαιτούσα ταυτοχρόνως όπως υπερβή την καθημερινότητα.

Εις την απομόνωσιν του συγχρόνου βίου η Εκκλησία προβάλλει τον κοινοτικόν – κοινοβιακόν τρόπο ζωής. Εντός του αποκαλυπτικού πνεύματος των καιρών μας και υπό την προοπτικήν της ορθοδόξου παραδόσεως ημών, ο άνθρωπος καλείται όπως επιλέξη την βιωματικήν εμπειρίαν του προσφιλούς μηνύματος της αναστάσεως και της ζωής. Κατά το μυστήριον της Θείας Ευχαριστίας αυτή η πραγματικότητα βιώνεται συντόνως. Εις το κέντρον της Ευχαριστιακής Τραπέζης ευρίσκεται ο Χριστός, Πατήρ και αδελφός πάντων των ανθρώπων, Εκείνος όστις προσφέρει το Σώμα και το Αίμα Αυτού ως φάρμακον αθανασίας δι' έκαστον χριστιανόν. Οι ποιμένες δρουν κατ' αναφοράν προς την Ευχαριστίαν, έχοντες ως πρότυπον τον όντως καλόν Ποιμένα, τον Χριστόν, ίνα διακονήσουν τον σύγχρονον άνθρωπον και απαλύνουν τον πόνο αυτού. Ο καλός Ποιμήν της ενορίας χρέος έχει την συμπύκνωσιν εν τω προσώπω αυτού της αυθεντικής εκφράσεως της ορθοδόξου πνευματικότητας, αίτημα της συγχρόνου απροσώπου και αντιπνευματικής πραγματικότητας, το οποίον μεθίσταται διαρκώς έτι εντονώτερον εξ αιτίας της ανθρωπίνης πλεονεξίας και της σφοδράς επιθυμίας όπως ανταλλάξη τον Θεόν, αντικαθιστώσα Αυτόν δια του εγωισμού και της ύβρεως.

Ο καλός Ποιμήν χρέος έχει όπως αποτελή πρότυπον, δια το ποιμνιον αυτού, αντικατοπτρίζων προς αυτό τας αρετάς, τας οποίας εδιδάχθη από τον Ευαγγελικόν λόγον, ήτοι την γνήσιαν αγάπην, την χαράν, την ειρήνην, την μακροθυμίαν, την καλοσύνην, την αγαθότητα, την πίστιν, την πραότητα και την εγκράτειαν.

Η μετοχή εις τας ευεργεσίας του Αγίου Πνεύματος απαιτεί απλώς ταπεινότητα και αγάπην. Δι' αυτών και μόνον δύναται ίνα ανταπεξέλθη εις τας οσημέραι συσσωρευομένας αντιξοότητας και λύπας και οδύνας της συγχρόνου απανθρώπου εποχής. Ο σύγχρονος καλός Ποιμήν δια της καθοδηγήσεως των πιστών εις την ευαγγελικήν μάνδραν, προσφέρει εις αυτούς ύδωρ αλόμενον και μάννα εξ ουρανού, διδάσκει την πραότητα και

την αγαθότητα, το πρότυπον δια του οποίου επενεργεί εις τας ψυχάς η Θεία Χάρις .

Εις την προς Κορινθίους Επιστολή ο Απόστολος των εθνών και ιδρυτής της Εκκλησίας των Αθηνών Παύλος γράφει: «Εγώ εφύτευσα, Απολλώς επότισεν, αλλ' ο Θεός ηύξανεν» (Α' Κορ. 3, 6). Η έκφρασις της ορθοδόξου πνευματικότητος αλλά και η βίωσις και η εμβάθυνσις εις αυτήν, δια πασών των σωστικών δια τον άνθρωπο δυνάμεων, είναι αναμφιβόλως προϊόν της Χάριτος του Θεού. Εντός του επικρατούντος σκότους η Εκκλησία του Χριστού, φορέυς και εκφραστής της ορθοδόξου πνευματικότητος, εις καιρούς νεφελώδεις και δυσχειμέρους διατηρεί άγρυπνον τον φάρον, τον καθηγούντα τους πλέοντας εις κυματώδη πελάγη απελπισίας και φυλάσσει άσβεστον την κανδήλαν της θεοδότου Αυτής αποστολής

Πατρικώς ευχόμεθα ευόδωσιν των εργασιών της παρούσης πνευματικής συνάξεως.